

Ce îl făcea atât de fericit?

(O întâmplare din Coreea)

Un bărbat pe nume Pak predica în piața din Chungju. Un creștin care era în mulțime auzea cum unul dintre ascultătorii păgâni îi spunea vecinului său: „L-am cunoscut cândva pe omul acesta. Era unul dintre cei mai tari bețivi, bătauși și jucător de cărți din această localitate. Uită-te la fața lui, ce schimbată este! Aș vrea mult să știu ce îl face atât de fericit.”

Fața lui Pak nu fusese în urmă cu zece ani așa de veselă ca în dimineața aceea, când, ca în delir, a alergat în casa lui acoperită cu paie, de la colțul pieței, și a început să-și împacheteze puținele calabalăcuri.

„Ce este cu tine? Ce faci acolo?”, l-a întrebat speriată soția sa. Mereu îi era teamă de el, când fața lui era înroșită de alcool.

„Ne vom muta la mănăstirea Kongim și la ferma de acolo”, a explicat el. Nu are rost să trăim aici, unde îmi pierd salariul pe o lună într-o noapte la joc. Mi-a fost promis pământ de către preot și voi deveni budist și voi vedea dacă prin aceasta pot să devin liber de joc.”

Astfel s-au mutat la mănăstire. Acolo era muncă grea pentru Pak la cultivarea câmpului său. El nu i s-a sustras. Dar de prea multe ori, când își dusesse fasolea sau orzul la piață, venea acasă clătînându-se și băuse și jucase toți banii. Când era din nou treaz, spunea, desigur:

„Budismul este așa cum este confucianismul. El spune: fii bun, fii bun! Dar el nu dă puterea să fii bun. Eu nu am nevoie de nicio poruncă și nicio învățătură, am nevoie de putere.”

Într-o zi, Pak observa în piață un bărbat cum își lega măgarul și se pregătea să vândă cărți mici în hanuri.

„Ce fel de cărți sunt acestea?”, s-a informat el.

„Vestea bună pentru sărmanii păcătoși”, a răspuns negustorul călător. „Ele povestesc cum ne iubește Dumnezeu și ne salvează de cel rău, care ne ruinează pentru viața aceasta și pentru viața următoare.”

Pak s-a uitat în jur ca să vadă dacă îl observa cineva, apoi l-a tras pe negustor deoparte și l-a întrebat temător:

„Îmi vor spune cărțile cum pot să fiu eliberat de băutură și joc?”

„Foarte sigur. Cumpără acestea patru și citește-le până la capăt. Dacă crezi ce spune Isus, vei căpăta putere să-ți lași obiceiurile rele.”

Acest negustor era un colportor de Biblie. Pak a plătit cei opt sen ai săi și a ascuns cărțile în buzunarul său. În seara aceasta a venit treaz și devreme acasă de la piață, atât de dornic era să vadă ce conțineau cărțile. Soția sa a turnat ulei într-o cupă, a pus un fir de lână înăuntru, a făcut lumină și a început să coasă. Pak s-a așezat lângă ea, pe podea, a ținut Evanghelia foarte aproape de lumina tulbure și i-a citit cu glas tare. Cu cât citea mai mult, cu atât mai doritor devenea. Seară de seară se grăbea acasă de la câmp ca să citească mai departe.

Într-o seară i-a spus soției sale:

„Cunosc un bărbat din Chungju, care nu face nimic altceva, decât că merge din sat în sat și le povestește oamenilor despre acest Isus. Vreau să-l rog să vină aici ca să ne învețe pe noi, locuitorii satului.”

Astfel l-a adus pe colportor acolo și acesta le-a povestit oamenilor chiar sub zidurile mănăstirii budiste despre Isus, iar preotul nu s-a formalizat pentru aceasta.

Cam șase luni mai târziu, colportorul i-a spus lui Pak:

„În ziua a treia a lunii viitoare, seara târziu, misionarul va trece prin apropiere. Vreți să-l vizitați, tu și grupul tău?”

„Sigur”, a răspuns Pak.

Când misionarul a ajuns la piciorul prăpastiei pietroase, la capătul superior al căruia se afla mănăstirea, a văzut cinci oameni coborând peste pietre. Ei purtau făclii lungi, cu care luminau drumul.

„Dați-ne nouă poverile!”, le-au spus ei hamalilor obosiți, au luat suportul de purtat pe umerii lor și l-au dus pe misionar sus, la casele lor.

În fiecare primăvară și în fiecare toamnă, de-a lungul a mai mulți ani, micul grup l-a primit în felul acesta pe misionar. Apoi li s-a spus că ei, dacă vor să devină creștini, trebuie să se mute în altă parte. Ei au cumpărat case și pământ în apropiere de biserica învecinată. Pak a fost botezat în curând și a devenit conducătorul acestui grup. El a făcut așa de bine ceea ce a întreprins, încât Societatea Biblică Britanică și Străină l-a făcut colportorul ei.

Colportorul Pak a plecat acasă de curând. Un coreean povestește:

„Eram de curând în Chungju și am văzut înmormântarea colportorului Pak. Dacă aș putea să am o înmormântare ca aceasta, chiar și numai pentru aceasta ar merita să fii creștin.”

Din publicația „Bibelarbeit”.